



ANGELJČEK

otrokom prijatelj, učitelj in voditelj.

(Priloga v tuc.)

Št. 10.

Ljubljana, dne 1. oktobra 1898.

VI. tečaj.




1898/1. 910
1837/122

Cesarica Elizabeta

roj. 24. dec. 1837, poročena 24. apr. 1854, umrla 10. sept. 1898

Prvo sv. obhajilo.

12. Češčenje Marijino.

 nevarnostih se zatekajo otroci k svojim materam. Ako bi bil pa kateri otrok, ki se pripravlja za prvo sv. obhajilo, v strašni nevarnosti, da bi nevredno prejel Zveličarja, — ko bi bil n. pr. udan še kaki pregrehi, — naj išče pomoči pri svoji nebeški Materi, pri preblaženi Devici Mariji. Kakor učé cerkveni učeniški, da pobožen častilec Marijin ne bo pogubljen, tako smem tudi reči, da otrok, ki Marijo časti, ne bo nevredno prejel sv. obhajila, in otrok, ki ostane zvest častilec Marijin, ne bo nikdar božjeropno pristopil k mizi Gospodovi.

1. V katekizmu si se učil, ljubi otrok, da pred vsemi angelji in svetniki častimo in na pomoč kličemo preblaženo Devico Marijo, ker je Mati božja, ker po svoji milosti in svetosti presega vse angelje in svetnike in ker njena priprošnja največ premore pri Bogu. Zaradi teh prednostij so svetniki že od svoje mladosti posebno častili Devico Marijo. **Sv. Frančišek Saleški** je bil še majhno dete, ko ga je mati učila častiti in pozdravljati Mater božjo. S posebnim veseljem je narejal Mariji v čast altarčke, krasil jih s podobami in cveticami in pred njimi molil molitve v čast nebeški Materi. Z leti mu je rastla tudi ljubezen do Marije. Ko je v Parizu hodil v šolo, šel je vsak dan v kako cerkev ali kapelo, ki je posvečena Materi božji. Najraje je hodil v cerkev sv. Štefana, kjer mu je bil posebno priljubljen krasen altar Matere božje. Tu je razodeval svete želje svojega ginjenega srca presveti Devici, ki jo je ljubil kot svojo mater. Nji se je priporočaval v težavah in veselju.

Ljubi otrok, ne pozabi nikdar svoje nebeške Matere! Pozdravi jo zjutraj in zvečer; nosi blagoslovljeno svetinjico z njeno podobo in zdihni k nji zlasti v skušnjavah: „Sladko srce Marijino, bodi moja rešitev!“

Počasti jo pobožno vsak dan trikrat z angeljevim češčenjem in, ako ne molite skupaj sv. rožnega venca, moli ga sam, vsaj o sobotah in nedeljah.

2. Z vsem tem pa še ne smeš biti zadovoljen. Posnemati moraš tudi Marijo v lepih čednostih. Poslušaj, kako lepo opisuje sv. škof Ambrozij *detinsko življenje Marijino*. Marija je bila, piše sveti učenik, deviška na telesu in na duši in iz srca ponižna; govorila je malo in skromno in je pobožno prebirala sv. pismo. Ni si prizadevala, da bi bila bogata, ampak zaupala je v Boga in je pridno delala. Ni ji bilo mar za hvalo ljudi, marveč hotela je biti samo Bogu dopadljiva. Nikogar ni razžalila, dobrotna pa je bila do vseh; stare ljudi je spoštovala in bližnjemu ni bila nevoščljiva. Nikdar se ni sama hvalila; ravnala je po tem, kakor ji je vest velevala, in si je posebno prizadevala biti vedno in povsod čednostna. Svojih starišev ni razžalila niti z nespoštljivim pogledom, revežev ni zaničevala, ubožcev ne zasramovala, in onega, ki je prosil v potrebi pomoči, ni odpodila. Njeni pogledi so bili prijazni, njene besede krotke, njena hoja polna priljudnosti in njen glas nikdar kričoč. Življenje Marijino je bilo tako sveto, da je lahko vsem ljudem vzgled.

Sedaj pri pripravi za prvo sv. obhajilo si prizadevaš tudi ti, otrok, za pridobitev lepih čednostij. Oziraj se pri tem vedno na svojo nebeško Mater, prosi njene pomoči in ložje boš napredoval v dobrem in pripravil Zveličarju v svojem srcu prijetno bivališče. Trudi se, da boš dober otrok Marijin, ki posnema njene čednosti. In ako je v vaši župniji Marijina družba ali kongregacija, prizadevaj si s pridnostjo in lepim vedenjem, da boš kdaj sprejet mej njene društvenike. Za kako srečnega bi se imel, ko bi bil sprejet mej cesarjeve otroke. Pri vsprejemu v Marijino družbo te pa sprejme za Marijinega otroka duhovnik v imenu sv. cerkve, v imenu sv. očeta papeža. Iz katekizma pa dobro veš, da je Jezus Kristus rekel Petru in vsem njegovim naslednikom: „Karkoli boš zavezal na zemlji, bo zavezano v nebesih“. Duhovnik te sprejme v imenu

sv. očeta za Marijinega otroka na zemlji, v nebesih to potrdi Jezus Kristus. Tako si pravi otrok Marijin! Glej, kolika sreča te čaka v Marijini družbi!



Sv. Francišek Saleški zaljša Marijin altar.

3. In kako bogato poplačuje Marija svoje častilce! Angeljsko čisti mladenič *Janez Berhman* iz Jezusove družbe, ki je sveto umrl v svojem 21. letu, je bil posebno goreč častilec Marijin. Imel je navado reči: „Tako dolgo se moram bati za svoje izveličanje, dokler nimam prave pobožnosti do Marije“. Večkrat

je s solznimi očmi rekel: „Marijo hočem ljubiti, Marijo hočem ljubiti!“ In kako ga je Marija poplačala? Z njeno pomočjo si je ohranil najdražji zaklad, ki ga je imel, svojo nedolžnost. Nekaj ur pred smrtjo je rekel svojemu predstojniku, da, kolikor se more pred Bogom spominjati, svoje vesti ni nikdar omadeževal s smrtnim grehom. „In za to veliko milost“, rekel je mladi svetnik, „se za Bogom moram jedino zahvaliti svoji ljubi materi Mariji.“

Ako Marija izprosi tolike milosti svojim častilcem, koliko bolj bo še pomagala pripraviti vredno prebivališče Jezusu tistim otrokom, ki jo v resnici ljubijo in časté!

Al. Stroj.



Blagodušnost cesarice Elizabete.

Blizu Dunaja je živela starija s svojo hčerko. Siromašno se je živela s pletenjem košev in pletenic, katere je nosila hčerka na prodaj. A zima je bila huda, matere se loti bolezen. Kar je bilo prihranjenega v hiši, porabili so za zdravnika in zdravila. Pridna hčerka se je trudila na vso moč, da si prisluži denarja za sé in za mater. Nekega jutra zgodaj oprti si pletenic, kar jih je imela gotovih, da bi jih nesla v mesto na prodaj. Mej potom je računila, koliko bi li mogla skupiti, kaj bi li nekaj pla za denar. A pot je bila dolga. Trudna sede pod veliko smreko, da si počije.

Med po poti gospa. Ko vidi žalostno dekle, sede poleg nje in jo vpraša ljubeznivo, kam gre, kako ji je. Deklici ji potoži svojo revščino. Tako živo in odkritosrčno ji je govorila, da se zaleskeče gospej solza usmiljenja v očeh. Matere misli, pa pravi: „Dobro, da sva se sešli danes. Meni treba mnogo pletenic v gospodarstvu. Če ti je prav, kupim jih od tebe, da ti jih ne bo treba nositi v mesto. Deklici je bilo prav. Gospa stopi na pot, pomigne strežaju, ki je čakal tam blizu in mu izroči pletenice; potem pa seže v žep in plača deklici blago, za vsako pletenico po cekin. Zavzeta strmi deklica na toliko bogastvo, še zahvaliti se

ni mogla. Ko povzdigne oči, gospe ni bilo več blizu, odtegnila se je zahvali. Še je strmela deklica na denar v svoji roki, kar pridejo gospod župnik po potu. Vesela jim pripoveduje deklica, kolika sreča jo je došla. „Kakor nebeška kraljica je bila gospa pred menoj! Tako bogato me je obdarila, pa še zahvaliti se ji nisem mogla. Da bi le vedela, kdo je!“ tožila je deklica. Župnik ji pa odgovorí: „Res je gospa blaga kakor nebeška kraljica. Angeljsko srce ji bije v prsih. Ona je — cesarica avstrijska, Elizabeta.“

Ko pride deklica domov k svoji materi ter ji sporoči veselo novico, skloni se mati na postelji, hči pa poklekne pred posteljo in zahvalita se v vroči molitvi Bogu za toliko dobroto in prosita blagoslova božjega za cesarico in vso avstrijsko hišo.

Is knjižice „† Cesarica Elizabeta.“



Venec legend.

(Nabral Fr. Kralj.)

20. Veronika.

Pred leti in leti je živel na Francoskem kralj, čegar ime pa se nam ni ohranilo, in kraljica, ki se je imenovala Veronika. Prigodi se pa, da kraljica nevarno zboli: dobila je strašno in hudo bolezen. Po vsem životu so se ji naredile kraste, da je bila strašna videti, Vsi zdravniki so hodili, pa noben ji ni znal pomoči.

Ljudstvo je kraljico ljubilo, ker je bila ljudomila gospa. Naglo se je zazvedelo po vsem kraljestvu, in podložniki so goreče molili za zdravje kraljice. O tem je zvedel tudi ubog pastir. Sicer je bil neveden, a poznal je dobro skrivno in zdravilno moč mnogih rastlin. Tudi zoper kraste je poznal cvetlico, ki gotovo ozdravi to bolezen.

Natrga si torej mnogo teh rož, in neko jutro odide proti kraljevemu gradu. Niso radi pustili razca-

panega pastirja h kralju, a v smrtni sili je vse dobro. Poskusijo zdravilo, in glej — pomagalo je. Res je malo peklo, ko se je mazala kraljica s sokom cvetličnim, a garje so pa izginile kot blisk.

Vprašajo pastirja, kje se je naučil spoznavati tako zdravilno moč, in reče jim: Mnogokrat je prišel volk k moji čedi in mi ranił ovco, a ovca se je najedla teh rož, in ozdravela. Mnogokrat so bile moje ovce garjave, pa sem jih s tem ozdravil.

Kralj ga bogato obdari in potem odslovi. V spomin na to čudno ozdravljenje pa se je cvetlica zvala po kraljici: veronika.

21. Hrast.

Ne strašite se, da pride danes jedna legenda o vragu; saj z vami nima nič opraviti, ker ste vsi pridni. Tudi ta legenda vas bo o tem prepričala, da brez božjega pripuščenja nima vrag nobene moči. Hudobnemu duhu je pač hudo, da je izgubil jedino dobro — Boga. Nikjeri ne najde pokoja, kajti vsak duh najde svoj pokoj le v svojem Stvarniku, a od njega je na veke zavržen. Da bi se na kak način umiril, prosil je Boga, naj mu da v oblast vsaj jedno drevo, ki naj bi bilo potlej njegovo. Bog mu je prošnjo uslišal in mu dal na izbero, katero drevo bi si izvolil.

Dolgo je premišljal vrag, za katero drevo bi prosil. Naposled si izbere hrast, češ to drevo je najtrdnjše in najbližje človeških bivališč. Od ondot bom motil in zapeljal človeški rod. Pod hrast hodijo ljudje najraje ob nevihtah, v njega najraje trešči. To drevo bo moje. Bog mu potrdi izvolitev, toda s tem pogojem, da bo svoje vladarstvo šele takrat nastopil, ko bo hrast vse svoje listje izgubil. Zadovoljiti se je moral s tem pogojem hudobec.

Čakal je mesece in mesece. Listje je jelo jeseni rmeneti in odpadati. Takrat se je obveselil vrag, češ, kmalu bo hrast moj. Toda hrastovo listje je le počasi padalo. Dan za dnem je hodil pod hrast stat. Res je mnogo listja odpadlo, a mnogo ga je še gori ostalo.

Čakal je celo zimo do pomladi. Tu je menil, da bo vsaj prišel hrast pod njegovo oblast.

Ali, oh, poganjalo je že novo listje in staro še ni odpadlo. In predno je odpadel zadnji stari list, stal je košati hrast v novem zelenju. Prevarjeni vrag pa je osramočen stepel hrast, da se mu še zdaj pozna na listju. Vrag pa je izgubil vso pravico do dreves. In res, kajti vsa drevesa so Božja stvar in nihče nima oblasti do njih razun Stvarnika.



Pred sodnim stolom.

Soršakov Drejče ni bil Bog vé kako hudoben dečko. V šoli je bil celó jeden najmarljivejih. Tudi doma je pomagal materi — imoviti vdovi — kolikor so mu dopuščale njegove slabe, še nerazvite moči. Imel pa je Drejče jedno grdo napako, bil je neznansko trmast in togoten. Hvala Bogu, lotila se ga je ta trma le bolj poredkoma, a kadar se ga je lotila, takrat ni slišal niti matere, niti učitelja, niti nikoga družega. Njegova je morala obveljati, — vsaka nasprotna beseda je bila bob ob steno. Poznalo se je pri Drejčetovi zgoji takoj, da je premehka, — da mu primankuje krepke, moške roke, ki bi ga vodila na pravo pot.

To krepko podporo, — ljubljenege očeta — moža poštenjaka, katerega je vse spoštovalo in čislalo, izgubil je Drejče, žal, že v nežni mladosti na jako žalosten način. Otepajočemu orehe odkrhne se veja pod nogami in ubožec pade tako nesrečno na zemljo, da si zlomi tilnik ter obleži mrtev na mestu.

Bil je to grozen udarec za zapuščeno vdovo, ki se je morala poslej sama ukvarjati z obširnim gospodarstvom in z Drejčetovo vzgojo; — da poslednja ni bila povse vspešna, slišali smo ravno kar.

„Mati, mati! Črešnje za bučelnjakom že rdecé, — mnogo je tudi že popolnoma rdečih in zrelih; takoj

splezam na drevo, da si jih natrgam!“ Tako je prikričal vročega pomladanskega popoldne naš Drejče ves zasopljn iz šole domov. Vrže knjige v stran, sukunjico raz sebe in že se jame sezuvati, da bi tem ložje plezal po drevesu.

„Ne, tega ti nikdar ne dovolim!“ vzklikne mati bolestno — „po drevju mi ne boš plezal! Spominjaj se žalostne smrti očetove!“

„Kaj oče? Jaz znam plezati bolje ko maček.“

„Pravim, da ne pojdeš in ne pojdeš! Kadar prižene pastir domov, naj ti jih nabere, kolikor ti drago, —“ oporeka mu mati odločno, kakor še nikoli. — Da se ji ponesreči še jedini otrok, — ne, ne! —

Sedaj je bil ogenj v strehi.

Drejče prosi in plače, — zaman! Ko vidi, da to nič ne pomaga, jame kar tuliti, z zobmi škripati, vrže se na tla, premetava in valja se pod mizo in klopni, a mati ostane danes neizprosna, — spomin na žalostno smrt ljubljenege moža jo je ojačil.

„Dobro!“ pravi slednjič, uvidevši, da se Drejče nikakor ne v tolaži, marveč čim dalje bolj razsaja, — „dobro, jutri je na Lipnici somenj; obljubila sem ti, da te vzamem s seboj — sedaj ostaneš doma.“

To je Drejčeta splašilo. Sprevidel je, da danes nič ne opravi niti s prošnjami, niti s solzami, niti s tuljenjem, niti s škripanjem zob.

Utolaži se, — a le na videzno.

„Saj mati ne bodo vedno v hiši ostali —“ misli si — „kakor hitro pa odidejo, — smuk okoli hišnega vogla in na črešnjo.“

Da bi Drejčetova ne obveljala? — kaj tacega pa vendar ne! — Do jutri bode pa vse dobro in pozabljeno, — to vé Drejče iz stare izkušnje. —

* * *

Truplo Drejčetovo, obdano in pokrito skoraj do cela s krasnimi vencami in drugim cvetličjem, je počivalo na mrtvaškem odru. Ob straneh so gorele na visokih, posrebrjenih svečnikih velike debele sveče, razširjajoč po mrtvaški izbi tisti neprijetni, zoperni vonj, ki,

družec se z omamljivim vonjem hitro venečih cvetlic, obiskovalcu tako čudno tesno leže na prsi, da si slednji, stopivši zopet na prosto, globoko oddahne, češ: kako krasna si prečudna Božja narava, in kako grozna si bridka neizprosna smrt, če tudi ti skušajo z dišečim in pisanim cvetjem in drugim blestečim nakitom odvzeti ali vsaj prikriti smrtno želo!

Pri mrtvaškem odru pa je klečala uboga Drejčeva mati ter obupno vila z rokami proseč Vsemogočnega usmiljenja sinkovi duši, sebi pa tolažbe in moči, da s krščansko potrpežljivostjo in udanostjo prenaša novi grozni udarec.

Ljudje so prihajali od blizo in daleč kropit nesrečnega Drejčeta, ob enem tolažeč potrto mater na vse mogoče načine.

Plaho so se ozirali Drejčetovi tovariši na oder, kjer je mrtva ležala nesrečna žrtev neposlušnosti in svojeglavnosti.

„Oh! vedno hočem slušati svoje dobre stariše, da ne storim tako žalostnega konca, kakor ubogi Drejče —“ vzdihnil je ta in óni, pokropivši še zadnjikrat mrtveca z blagoslovljeno vodo ter izmolivši še jeden „Oče naš“ za dušo pokojnikovo.

* * *

Neizmerna nepregledna ravan! —

Kolikor daleč seže oko, stoji tu glava pri glavi — možki in ženske, — veliki in mali. In vsi ti milijoni in milijoni ljudstva, vsa ta nešteta množica premiče in rine se sedaj naprej, sedaj nazaj, — sedaj na desno, sedaj na levo, — jednako razburkanim morskim valovom, ko jih srditi vihar vzdiguje sedaj visoko proti nebu, da jih takoj potem pogrezne v morja globočino. — Veličasten, nepopisen pogled! — —

In kaj hoče vsa ta ogromna množica! — Napočil je oni, od milijonov in milijonov s strahom in trepetom pričakovani, osodepolni in grozni dan, o katerem je Kristus prorokoval svojim učencem: kadar pride Sin človekov v svojem Veličastvu, in vsi angelji ž njim, takrat bo sedel na sedežu svojega Veličastva. In zbrali

se bodo pred njim vsi narodi, in jih bo ločil, kakor pastir loči ovce od kozlov. In postavil bo ovce na svojo desnico, kozle pa na levico, in zopet ob drugi priliki: „Kajti pride ura, ob kateri bodo vsi, ki so v grobih, slišali glas Sina božjega, in prišli bodo, ki so dobro delali, v vstajenje življenja, ki so pa hudo delali v vstajenje obsodbe.“ — —

Tudi duša Drejščeta je trepetaje čakala pravične sodbe božje. Vest njegova je bila težka, — preobložena. Zavedal se je le predobro, da se je ločil s smrtnimi grehi od sveta, v slepi svoji jezi in togoti neslušajoč svoje dobre matere, pregrešivši se tako ob jednom zoper četrto zapoved božjo.

In prišel je Sin človekov v svojem veličastvu in vsi angelji žnjim. In razvrstili so se angelji, ter jeli ločiti ovce od kozlov, — pravične od hudobnih.

Drejšče se je postavil kar sam na desno; toda prišel je jeden izmed angeljev, ter pomilovavno ga pogledal in postavil — na levo. Drejščetu je zastala sapa; bilo mu je, kakor bi mu srce prenehalo biti, — kakor da bi mu okamenelo. V tem trenutku zagleda mej izvoljenci na desni svojega očeta. Tudi ta je opazil svojega nesrečnega sinka, pogledal ga je tako nepopisno žalostno . . . tako bolešno . . . ter obrnil se v stran . . .

„Oče, oče!“ zakriči Drejšče obupno, ter ne zmernivši se za angelje, plane na óno stran, meneč pri očetu dobiti pomoči; — ta pa se mu umakne . . . lastni oče noče in ne sme poznati svojega otroka . . .

Zopet pristopi angelj ter nekako nevoljno potisne dečka na odmenjeni prostor.

Sedaj se je lotila Drejščeta skrajna obupnost. Da bi prišel v večno pogubljenje? ! Ne, ne! — Prišla mu je predrzna misel, z zvijačo doseči, česar mu drugače doseči ni mogoče. Jedva ga je zapustil angelj in se obrnil od njega, že plane čez široko cesto na desno in rine, s komolcema delaje si pot, dalje in dalje v desno ozadje. Zdelo se mu je, kakor da bi se mu ljudje prostovoljno umikali, — kakor da bi imel peroti, — tako urno je hitel naprej in naprej. Sedaj se globoko oddahne. Stal je za množico odraslih tako daleč v ozadju, da je jedva razločil angelje stoječe na cesti mej

pravičnimi in hudobnimi. Bil je v zavetju. Tu ga angelj ne bo opazil, njega, malega dečka, mej toliko množico odraslih in tako daleč v ozadju. In res je bilo videti, kakor da bi ga nihče ne pogrešal. Že je odšel angelj, zroč vedno le na levo, mimo njega; prišedši pa do mesta, kjer je Drejče poprej stal, obstane in ne da bi se ozrl na desno, raztegne svojo roko proti njemu. Roka angeljeva je bila seveda prekratka, toda oj groza, jela je rasti in stezavati se, postajala je daljša in daljša in sedaj — sedaj zgrabi ga za lase, kakor je nekdaj zgrabila proroka Habakuka, da ga prestavi iz Jeruzalema v Babilon pred zverinjak, v katerem je zdihoval prorok Danijel.

Predno se je Drejče zavedel, stal je na svojem starem mestu, — mej zavrženimi na levi. — Kdo opiše obupnost Drejčetovo? — Vendar sklene še enkrat poskusiti svojo srečo. Zopet se je oddaljil angelj v nasprotno stran in zopet je ril Drejče skozi množico na desno, — dalje in dalje! Utrujen od hoje in smrtnih težav, ki so ga obhajale, zgrudi se slednjič na tla. Zdelo se mu je, da je prehodil hribe in doline, prebredel jezera in reke. Sedaj se je čutil bolj varnega. V to silno daljavo menda vendar ne bo dosegla angeljeva roka! — Toda kaj je to? — Oče nebeški! kaj se zopet pomika po zraku tako počasi proti njemu? — Gorje! trikratno gorje! — To je roka — grozna angeljeva roka! Kakor da bi mu hotela povečati strašne dušne bridkosti, bliža se mu le prav počasi... sedaj je tu... že se ga dotika... zgrabi ga... Drejče grozovito zakriči in — se zbudi!

Poleg postelje je stala njegova mati ter brisala mu potno čelo. Samega potú je bil moker, kakor da bi ga bili ravnokar potegnili iz vode.

„Oh mati, ljuba mati! ste li Vi? Grozna roka, sodni dan... je li vse to bila resnica? se mi je li sanjalo? Sem li spal?“

„Spal, spal! Same togote si zaspal pod mizo in jaz sem te položila na posteljo. I, kaj pa se ti je vendar sanjalo, da si tako čudno stokal, ter slednjič tako grozno zakričal?“

„Drugokrat, mati, — drugokrat! Sedaj ne morem; samega strahu se še vse trese po meni. Hvala Bogu, da so bile le sanje! — Na črešnja pa ne grem, mati, — ne danes in nikoli ne. Videli bodete, da postanem ves drugačen. Oh, te strašne sanje! Kako mora biti še le v resnici?“

* * *

Vidite prijatelji — tako je končal svetokriški dekan, gospod Andrej — nekdanji Soršakov Drejče — svojo povest — te grozne sanje so mi bile v srečo za časno in znabiti tudi za večno življenje. Čital sem pozneje marsikatero knjigo o sodbi in o večnem zveličanju in pogubljenju, a nobena me ni tako pretresla, kakor so me pretresle sanje. Katero pero bi bilo tudi zmožno popisati to, kar sem jaz takrat občutil? — Tam pri peči sede moja dobra mati; vprašajte jih, in povedali vam bodo, da me je od tistega časa popolnoma pustila moja trma in togota. „Spomni se roke angele!“ so dejali, in dobro je bilo, — a spomin na čudne sanje pretrese mi dušo še danes prav tako, kakor takrat, in to je tudi dobro. *Fr. Medic.*



Sanje.

Nad posteljo moja sanje vise,	In vejice šibke se klanjajo,
Kot zlate mandarine . . .	Povešajo nižje se, nižje,
In gibljejo se in zibljejo se	In moje srce jim nasproti hiti
In svetijo se iz temine,	In bližje sem jim in bližje.

In jedno utrgal sem s srečno rokó
In dušica moja mlada
To sanjo bo hranila vedno skrbno:
To nada je, boljših dnij nada . . .

Smiljan Smiljanič.





32. Seno.

*Andantino.**P. Angelik Hribar.*

1. Se-nó di-še-če gra-bi-mo. Pa pe-ti ne po-za-bi-
2. O-bla-čki be-li pla-va-jo, Mu-ši-ce se zi-gra-va-
3. Možje se-no nakla-da-jo, Na vi-le ga na-ba-da-
4. Hladnó je, solnce ni-ža se, Večernim goram bli-ža



1. mo; Kaj bi ne bili dobre volje? Takó lepo je ravno polje!
2. jo, Ko-bi-li-ca pred nami skače, Boji lesene se zo-ba-če.
3. jo; Vo-li-ča vprežena stojita In sladko mrvico drobita.
4. se, Voz proti domu se pomiče, K molitvi zvon večerni kliče.

Jož. Stritar.

Pav in golobček.

(Basen.)

Ošatil se pav je na belem dvorišču
 V vsi svoji lepoti in blišču.
 In kakor baronček se nosil,
 Da bi pač vse druge prekosil.
 Svoj rep je razkrožil na kviško
 In bil je tak grôzno bahav,
 Da se niti zménil ni prav
 Za čfbko, za gosko, za piško.
 Pa vidi golobčka, kak gleda po hrani
 In zrnju po tleh,
 Očesci nedolžni in krotki in vdani
 In perje kot sneg . . .
 Takoj je začel: „Hej, golobček,
 Kako si pač krasen, golobček,
 Kako imaš pisano perje,
 Kako imaš rep krasno bôjen,
 In zdaj naj mi kdo še ne verje,
 Da res za gospoda si rojen!
 Kako se ti rep izpreminja,
 In krona na glavi ti sveti,
 Oj, krasen! Pač res, gospodinja
 Te mora pač rada imeti!¹⁶
 Tako se je delal pav norca
 Na sredi zelenega dvorca,
 A krotki golobček molčal je,
 Potrpel in zôbal nadalje.
 Prišla pa je res gospodinja skrbna
 Na lepo dvorišče,
 In stresla je rmenega zrnja na tla,
 Oj, celo perišče! . . .
 Hej, to ti je bilo čebljanja,
 Skakanja, letanja, zobanja! . . .
 Hej, to je bilo prerivanja!
 Golobčku pa skoro bi kmalo
 Ničesa ne bilo ostalo.
 Zato gospodinja v naročaj ga djala
 Iz roke mu zrnjiča dajala je,
 In božala ga in se ljubko smehljala
 In s hladno vodo ga napajala je.
 In pav se je grozno, oj grozno prevaril,
 Ker niti pogledala ni ga barona,
 In naj se je še tak neznansko baharil,
 In naj je bila še tak lepa mu krona! . . .

Siluška.

Neverni Tomaž.

Nekdo sliši, da živi krokar lahko do dvesto let, jeden pa začne trditi, da ni res. Mnogi so ga uverjevali, da lahko, on jim pa noče verovati in reče: „Recite, kar hočete, jaz vam ne verujem, dokler sam tega ne vidim“, in si kupi malega iz gnezda vzetega krockarja ter ga zapre v kletko, da ga vzgoji. Prešla so leta, on ostari in ko vidi, da mora umreti, pokliče k sebi sina in mu reče: „Glej, meni se zdi, da skoro umrem, in ničesar mi ni bolj žal, kakor da umrjem pred, ko mi je krokar poginil, da bi dokazal ljudem njihove zmote. Poslušaj toraj, sin, zadnjo mojo voljo. Čuvaj in hrani krockarja, in ko pride smrt pote in dojdeš na drugi svet, mi poveš, ali doživi res dvesto let.“ To reče nevernež in umrje.

Ź. Kovec.

Naloga.

1	2	1
2	3	2
1	2	1

V tem kvadratu tako zamenjaj številke s črkami, da dobiš dve besedi, ki se bereta jednako naprej in nazaj; prva se čita ob kraju na okrog, druga pa križema po sredi.

(Rešitev in imena rešilcev v prih. listu.)

Odgonetka zastavice v 9. številki:

Puran — ura.

Prav so uganili: Vršič Alojzij, učenec IV. razr. v Ljutomeru; Juvancič Franica, Benedek Marica v Planini; Fatur Janko in Slavko, učen. na Rakeku; Ogrin Rafael, drugošol. na Vrhniki; Furlani Jospina, Rimljanka in Štofanka v Ilir. Bistrici; Sodja Josip, tretješolac v Ljubljani; Adamič Marička v Ljutomeru; Potočnik Mih., odv. uradnik v Gornji Radgoni; Staré Bruno, dijak v Ljubljani; Zencovich Ema, goj. v Mariboru; Misja Anton, gimn. v Mariboru; Karba Kristina, Ciril in Janez, učenci na Cvenu; Trafenk Neža in Florijan pri Sv. Florijanu (Staj.); Pirc Mimika, naučit. hčerka v Dobovi pri Brežicah; Bezeljak Ivan v Zavracu; Osana Tinica in Bogomila v Svibnem pri Radečah; Kalin Ivanka, učenka II. razr. v Kostanjevici; Krapš Josipina v Idriji; Kaliger Eleonora, Hedviga, Emilija, Justina in Mimica, naučit. hčerke pri Sv. Križu pri Kostanjevici; Vakaž Mar. pri Sv. Ani na Kremb.; Koser Ljud., gimn. v Mariboru; Kragl Viktor, dijak v Trziču; Sopotnik Jož., Čebin Ignacij. Arhar Fr., Rženičnik Leop., Mestnik Fr., Jordan Iv., Košir Fr., učen. v Trbovlje-Vodah; Schubert Miroslav, pravnik v Kranju; Lesničar Ivan, drugošolac v Mariborn; Zorjan Iv., Hrga Matevž, Ivanuša Anton, Keček Jožef, učenci na Humu pri Ormoži.